

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 15/01/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 6

Hòa Thượng nói: **“*Tâm chân thành, tâm cung kính, tâm khiêm nhường là tâm sơ địa Bồ Tát Đại Thừa hay cũng là tâm sơ địa Bồ Tát Biệt Giáo*”**. Chúng ta dùng tâm cung kính, khiêm nhường với người bất thiện thì họ cũng sẽ không khởi lên tâm xấu ác. Chúng ta có chướng ngại thì chướng ngại không phải từ nơi người mà từ chính nơi ta. Hòa Thượng nói: **“*Tự tác tự thọ*”**. Tự mình làm tự mình chịu. Chúng ta không tự nhiên, không bỗng nhiên gặp phải những việc không vừa ý. Người thế gian cũng nói: **“*Gieo gió gặp bão*”**. Nếu chúng ta không dùng tâm cung kính, khiêm nhường thì chắc chắn chúng ta sẽ gặp chướng ngại trùng trùng.

Hòa Thượng nói: **“*Nếu chúng ta nghiên cứu kinh giáo, giảng nói Kinh pháp nhưng chúng ta không biết cách tu hành, không biết cách đối trị tập khí, phiền não của chính mình thì tốt nhất là chúng ta nên lão thật niệm Phật*”**. Chúng ta giảng nói Kinh pháp, hướng dẫn cách để người khác tu hành nhưng chúng ta không biết cách đối trị phiền não thì chúng ta nên dành thời gian lão thật niệm Phật. Chúng ta lão thật niệm Phật thì chúng ta có cơ hội tích công bồi đức, chuẩn bị tư lương cho việc vãng sanh. Chúng ta tiếp xúc nhiều người, đi nhiều nơi thì chúng ta sẽ chìm đắm vào danh vọng lợi dưỡng.

Hôm qua, tôi được một số người đến tri ân, họ tặng tôi một chiếc bình cổ rất to, đẹp. Sau khi nhận xong tôi nói với người tặng: **“*Tôi chẳng có cảm giác gì khi được nhận món quà này vì sau khi làm xong mọi việc thì tôi đều đã quên! Cho dù chiếc bình này là bình cổ đó 200 năm trước thì tôi cũng không cảm thấy có ý nghĩa*”**. Tôi tiếp đãi họ một cách rất chu đáo và tặng họ một xe rau sạch. Hòa Thượng nói: **“*Mọi việc trên thế gian đều do thói quen. Chúng ta tập tan nhạt với mọi sự, mọi việc thì chúng ta sẽ không bị chúng dẫn đạo*”**. Chúng ta tan nhạt với tài thì tài sẽ không thể bó buộc chúng ta. Chúng ta tan nhạt với sắc thì sắc không thể bó buộc chúng ta. Chúng ta tan nhạt với danh thì danh không thể bó buộc chúng ta. Nếu chúng ta tan nhạt với việc ăn, ngủ thì chúng ta cũng sẽ không bị ăn ngủ bó buộc. Hằng ngày, chúng ta đang quan tâm đến điều gì nhiều nhất? Nhiều người thế gian quá xem trọng việc ăn uống.

Trước đây, tôi chia sẻ với mọi người, nếu tôi nhận một thì tôi phải nghĩ ngay đến việc tôi sẽ bỏ ra hai. Nếu chúng ta làm như vậy thì chúng ta sẽ không bị dẫn dắt bởi tập khí **“*tham*”**. Người thế gian nói: **“*Năng thuyết bất năng hành*”**. Có thể nói nhưng không thể làm. Chúng ta hay nói nhưng chúng ta không làm thì chúng ta chỉ giống như cái túi

đựng sách. Có những người giảng Kinh, nói pháp nhiều nhưng họ vẫn chìm đắm trong danh lợi, trong “*tham, sân, si, mạn*”.

Chúng ta học Phật nhưng tập khí, phiền não của chúng ta ngày càng thêm lớn thì chúng ta không bằng một người không học Phật, một người không học chuẩn mực Thánh Hiền nhưng họ có đời sống chân chất, bình dị. Những người này chỉ cần khi lâm chung, họ nghe được câu “*A Di Đà Phật*” thì họ có thể đã có thành tựu. Chúng ta học Phật nhiều năm nhưng chúng ta không thay đổi được tập khí, phiền não thì chúng ta đã trải qua những ngày tháng “*oan uổng*”, chúng ta chỉ kết duyên được với Phật. Những ngày gần đây, tôi thấy một số người đã nhiều năm nay không tham gia các lớp học của hệ thống, chúng ta phải phản tỉnh về việc này.

Hòa Thượng nói: “*Khi Phật Bồ Tát làm Phật sự các Ngài đạt được tâm “làm mà không làm”, các Ngài không có một chút dính mắc nào, các Ngài dùng tâm đó niệm Phật thì sẽ tương ứng với Phật*”. Các Ngài làm tất cả mọi việc nhưng chưa thấy mình làm gì đây là tinh thần hy sinh phụng hiến, chí công vô tư. Chúng ta làm bất cứ việc gì chúng ta cũng dính mắc, vướng bận vậy thì tâm chúng ta không thanh tịnh. Chúng ta dùng tâm không thanh tịnh niệm Phật thì chúng ta không thể tương ứng với Phật. Chúng ta phải luôn luôn kiểm soát tâm, không để tập khí, phiền não dẫn đạo.

“*Tài, sắc, danh, thực, thù*” đều có thể hữu ích. Hôm qua, tôi đưa một nhóm khoảng năm, sáu người thăm khu vực đào tạo ở Sơn Tây, các con còn rất nhỏ, với căn tánh của các con, tôi hỏi các con: “*Nếu ông chủ đến thì các con có nên chào không?*”. Nếu với câu nói này mà tôi nói ở chỗ khác thì sẽ không đúng. Đây chính là cái “*danh*” cũng có thể phục vụ công việc của chúng ta.

Hôm qua, lớp học ở Sóc Trăng, có một em học sinh đến muộn nên Thầy giáo không cho em vào lớp học. Đứa trẻ này bình thường rất ngoan nhưng hôm đó, em đến muộn vì em bận đi học thêm. Sau đó, đứa trẻ này nói, nó không muốn đến lớp học nữa, nhiều đứa trẻ khác cũng nói theo là chúng không muốn đến lớp học. Trong tình huống này, người Thầy giáo này đã có tâm “*áo danh*”. Chúng ta phải khéo léo để vận dụng “*Tài, sắc, danh, thực, thù*” để làm việc có ích cho chúng sanh. Nếu chúng ta không biết vận dụng thì “*Tài, sắc, danh, thực, thù*” sẽ hại chúng ta và hại chúng sanh.

Hòa Thượng nói: “*Phàm phu chúng ta lúc ở trên đài giảng vẫn khởi tâm động niệm, ở dưới bục giảng cũng vẫn khởi tâm động niệm vậy thì chúng ta không thể vắng sanh. Đây là sự thật, chúng ta phải nên cảnh giác!*”. Chúng ta khởi tâm động niệm thì chúng ta luôn bị tập khí phiền não dẫn dắt, chúng sanh được tiếp nhận những pháp này sẽ không có được lợi ích. Chúng ta nghe pháp thì tâm chúng ta phải đạt được trạng thái tịnh, chúng ta nghe pháp mà tâm chúng ta vẫn động thì chúng ta không có được lợi ích.

Hòa Thượng nói: **“Có những người không giảng Kinh, nói pháp nhưng họ không có bệnh, tự tại vãng sanh, có những người giảng Kinh, nói pháp nhưng khi lâm chung họ có nhiều bệnh khổ, nếu chúng ta có thể hiểu thấu đạo lý này thì chúng ta sẽ tường tận chân tướng sự thật. Người biết dẫn chúng tu hành, dẫn chúng niệm Phật phải là người có công phu rất cao.”** Chúng ta phát tâm làm lợi ích chúng sanh thì chúng ta phải có tinh thần Bồ Tát Đạo. Chúng ta phải biết kiểm soát, bảo hộ tâm, không để tập khí, phiền não khởi hiện hành. Khi chúng ta học **“Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục”**, Hòa Thượng nói: **“Tự độ chính là độ tha, độ tha giúp cho tự độ”**. Chúng ta nhắc nhở mọi người cũng chính là chúng ta nhắc nhở chính mình.

Hòa Thượng nói: **“Tài, sắc, danh, thực, thùỳ Địa ngục ngũ điều căn”**. “Sắc” là cái đẹp, cái mà chúng ta ưa thích. Chúng ta dính mắc vào bất cứ thứ nào thì thứ đó cũng sẽ đưa chúng ta vào Địa ngục. Tập khí chính là thói quen, chúng ta phải cố gắng thay đổi thói quen của chính mình. Hòa Thượng nói: **“Thói quen nào nặng nhất thì chúng ta phải thay đổi thói quen đó trước”**. Thí dụ, chúng ta ham ngủ thì chúng ta phải thay đổi thói quen đó.

Tôi đang ở Hà Nội, thời tiết ở đây rất lạnh, tôi đắp chăn rất ấm nhưng tôi vẫn luôn thức dậy trước khi chuông điện thoại reo. Khi tôi mắc Covid, tôi bị ho suốt đêm, tôi vừa ngủ được khoảng một giờ thì cơ thể tôi đã tự thức giấc vào lúc hơn 3 giờ. Tôi nhắc nhở mọi người chính là nhắc nhở chính tôi là: **“Chúng ta không nên cho mình có cơ hội”**. Chúng ta tuyệt đối không nên để chính mình có cơ hội mắc sai lầm. Chúng ta ngăn chặn từ đầu để mình không mắc phải sai lầm. Chúng ta thường chệnh mảng, tùy tiện trong việc này. Khi tôi ngồi trên xe do mọi người lái, nếu mọi người có một thao tác tùy tiện thì tôi sẽ nhắc: **“Khi chúng ta lái xe, chúng ta không có cơ hội lần thứ hai vì vậy chúng ta phải rất cẩn trọng!”**. Đối với việc vượt thoát sinh tử chúng ta cũng phải vô cùng cẩn trọng.

Hòa Thượng từng nhắc chúng ta nhiều lần: **“Ai sinh tử, ai đọa lạc? Chính mình sinh tử, chính mình đọa lạc vậy thì chúng ta có nên cẩn trọng không?”**. Người xưa cũng nhắc chúng ta: **“Mỗi ngày chúng ta đều đang tiến gần đến cái chết”**. Cho dù chúng ta có thể có 360 vạn ngày hay nhiều hơn thì thời gian này cũng sẽ nhanh chóng trôi qua. Thiên nhân ở cõi trời Phi Tướng Phi Tướng xứ có tuổi thọ 8 vạn đại kiếp nhưng 8 vạn đại kiếp rồi cũng sẽ qua. Trên Kinh Phật nhắc chúng ta: **“Cho dù chúng ta hưởng phước ở cõi trời Phi Tướng Phi Tướng xứ thì thời gian đó cũng sẽ qua, khi thời gian hết thì chúng ta vẫn phải đọa lạc”**. Người ở cõi trời càng cao thì họ sẽ đọa lạc xuống cõi càng thấp. Đây là vì họ cho rằng, họ sẽ không bao giờ hết tuổi thọ nên khi họ hết tuổi thọ hưởng phước thì họ sinh tâm tức giận, oán hận do vậy họ bị đọa lạc càng sâu. Chúng ta phát tâm làm lợi ích chúng sanh là chúng ta có tinh thần Bồ Tát Đạo, nếu chúng ta không phát khởi tâm Bồ Tát thì chúng ta khó thành tựu đạo nghiệp.

Trên “*Kinh Vô Lượng Thọ*” nói: “*Phát tâm Bồ Đề một lòng chuyên niệm*”. Chúng ta phát tâm Bồ Đề mà chúng ta không một lòng chuyên niệm thì chúng ta không thể vãng sanh. Chúng ta một lòng chuyên niệm nhưng chúng ta không phát Tâm Bồ Đề thì chúng ta cũng không thể vãng sanh. “*Tâm Bồ Đề*” là tâm giúp ích, tâm làm lợi ích cho chúng sanh. Chúng ta không phát Tâm Bồ Đề thì chúng ta không thể làm được Bồ Tát, cư dân ở thế giới Tây Phương Cực Lạc đều là Bồ Tát Bất Thoái.

Khi chúng ta phát tâm vì chúng sanh thì chúng ta phải hết sức cẩn trọng vì khi đó, chúng ta sẽ phải tiếp cận “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tài, sắc, danh, thực, thù*”, nếu chúng ta để tâm bị tiêm nhiễm bởi những thứ này thì chúng ta sẽ đọa lạc. Phật Bồ Tát không muốn nhìn thấy chúng sanh đọa lạc vì vậy chúng sanh đại nghịch, bất đạo nhưng Bồ Tát vẫn tìm muôn vàn phương tiện để độ chúng sanh. Chúng ta là người đã được tiếp cận giáo huấn của Phật thì Phật Bồ Tát càng không muốn chúng ta bị đọa lạc. Các Ngài luôn nhắc nhở, chúng ta đã được tiếp cận Phật pháp thì chúng ta phải tăng tấn đạo nghiệp, phải thay đổi tập khí, phiền não của chính mình. Tôi rất cảm xúc khi Hòa Thượng nói, người ta không học Phật, không giảng pháp nhưng họ được tự tại vãng sanh, chúng ta giảng Kinh, nói pháp nhưng khi lâm chung chúng ta bị bệnh khổ, chúng ta phải nhờ người hộ niệm, nhắc nhở! Điều này đáng để chúng ta phản tỉnh!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!